

Sygn. akt I C 346/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2020 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marek Jasiński

Protokolant: Agnieszka Benert-Branicka

po rozpoznaniu 8 września 2020 r. w G.

na rozprawie

sprawy z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej ul. (...) w G.

przeciwko I. K. i K. K. (1)

o zapłatę

I. zasądza od I. K. i K. K. (1) solidarnie na rzecz (...) ul. (...) w G. kwotę 2496,09 zł (dwa tysiące czterysta dziewięćdziesiąt sześć złotych dziewięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od 16 listopada 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. umarza postępowanie w zakresie żądania zasądzenia kwoty 1174,03 zł (tysiąc sto siedemdziesiąt cztery złote trzy grosze);

III. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

IV. zasądza od (...) ul. (...) w G. na rzecz I. K. i K. K. (1) kwotę 1376,10 zł (tysiąc trzysta siedemdziesiąt sześć złotych dziesięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

V. zasądza od (...) G. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 224 zł (dwieście dwadzieścia cztery złote) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

VI. zasądza od I. K. i K. K. (1) solidarnie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 233,04 zł (dwieście trzydzieści trzy złote cztery grosze) nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 346/16

UZASADNIENIE

Powódka (...) przy ul. (...) w G. domagała się zasądzenia od pozwanych I. K. i K. K. (1) kwoty 7 172,74 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu żądania powódka wskazała, że pozwani są współwłaścicielami lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w G. przy ul. (...) i jako członkowie wspólnoty mieszkaniowej byli zobowiązani do ponoszenia kosztów z tytułu opłat eksploatacyjnych i funduszu remontowego. Pozwani zalegają z opłatami z ww. tytułu za okres od 1 lipca 2015 r. do 15 listopada 2015 r.

Nakazem zapłaty z 14 grudnia 2015r. wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w sprawie (...) (...) Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie uwzględnił powództwo.

Pozwani skutecznie wnieśli sprzeciwy od powyższego nakazu zapłaty domagając się oddalenia powództwa w całości. Pozwani zakwestionowali roszczenie w zakresie opłat za koszty ogrzewania i opłat za wodę, wskazując na nieprawidłowość rozliczeń w tym zakresie, jako niezgodnych z faktycznym zużyciem w lokalu pozwanych. Podnieśli także, że uszkodzone były odpowietrzniki należące do wspólnoty, co powodowało nieprawidłowości w działaniu ogrzewania.

Pismem procesowym z dnia 10 marca 2020 r. strona powodowa cofnęła powództwo wraz ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 1 174,03 zł. Pozwani w całości zapłacili wskazaną kwotę z tytułu opłat eksploatacyjnych i funduszu remontowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

I. K. i K. K. (1) są współwłaścicielami lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w budynku przy ul. (...) w G.. Właściciele lokali wchodzących w skład nieruchomości budynkowej przy ul. (...) tworzą (...)

okoliczności bezsporne

(...) przy ul. (...) w G. zawarła w dniu 1 czerwca 2014r. umowę z K. M., prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w P., na podstawie której powierzyła temu przedsiębiorcy zarząd nieruchomością przy ul. (...) w G..

dowód: umowa k. 49-56.

Koszty zarządu nieruchomością wspólną położoną w G. przy ul. (...), obejmujące konserwację, eksploatację, zarząd nieruchomością i opłaty remontowe ustalone są uchwałą wspólnoty mieszkaniowej, przyjmowaną większością głosów. Rozliczenia kosztów ciepła za dany okres rozliczeniowy w mieszkaniach opomiarowanych przyjęto następujący podział:

- 70 % koszty zmienne według wskazań podzielników,

- 30 % koszty stałe obliczane w odniesieniu do powierzchni mieszkań.

Odczytów podzielników ciepła, a także rozliczeń kosztów ciepła dokonują przedstawiciele firmy zewnętrznej, na podstawie zawartej ze wspólnotą umowy. Odczyty podzielników dokonywane są w terminie nieprzekraczającym ośmiu tygodni po zakończeniu sezonu grzewczego. Natomiast rozliczenia kosztów ciepła dla każdego mieszkania dostarczane są w terminie do sześciu tygodni od zakończenia odczytów po sezonie grzewczym. Mieszkania nieopomiarowane rozliczane są według najwyższego kosztu zużycia ciepła w danym budynku.

Zgodnie z obowiązującym regulaminem indywidualnego rozliczania kosztów dostarczania wody i odprowadzania ścieków na potrzeby mieszkań budynku przy ul. (...) w G., ilość wody dostarczonej do lokali, w których zainstalowane są indywidualne urządzenia pomiarowe (wodomierze) ustalana jest wg. wskazań tych urządzeń. Odczytów stanu wodomierzy dokonuje się z dokładnością do 1m³. Odczytu wskazań wodomierzy dokonuje przedstawiciel administratora lub Zarządu Wspólnoty.

dowód: zeznania świadka M. K. k. 95-97, przesłuchanie W. Ż. k. 98-99 (protokół elektroniczny rozprawy z dnia 3 października 2016 r. k. 102), regulaminy rozliczania ciepła i dostarczania wody i odprowadzania ścieków k. 127-136, 148-157.

W okresie grzewczym 2014/2015 w lokalach mieszkalnych nieruchomości przy ul. (...) na grzejnikach zamontowane były elektroniczne podzielniki odczytywane i rozliczane przez firmę (...) z o.o. z siedzibą w Ł..

okoliczności bezsporne.

Od 1 lipca 2015 r. do 15 listopada 2015 r. właściciele lokalu mieszkalnego numer (...) przy ul. (...) w G. nie uiszczali opłat na pokrycie kosztów zarządu nieruchomością wspólną oraz kosztów utrzymania własnego lokalu. Zakwestionowali rozliczenie kosztów ogrzewania i wody w sezonie 2014/2015r. Już po wniesieniu pozwu dokonali wpłaty w łącznej kwocie 1 174,03 zł, która została zaliczona na należność z tytułu opłat eksploatacyjnych i funduszu remontowego.

dowód: korespondencja stron k. 19-22,29-32,kartoteka konta k. 47, korekta k. 90, przesłuchanie pozwanej I. K. k. 99-100 (protokół elektroniczny rozprawy z dnia 3 października 2016 r. k. 102)

Ustalona przez wspólnotę mieszkaniową opłata za ciepło w lokalu I. K. i K. K. (1), w wyniku rozliczenia CO, stanowi 14,5% sumy opłat za CO ponoszonych w 36 lokalach mieszkalnych spornego budynku oraz 19,1% wszystkich wskazań podzielników, natomiast jego powierzchnia rozliczeniowa stanowi tylko 3,3% całości budynku. Rozliczenie wykonane tylko w oparciu o nieprawidłowe działanie podzielników może wskazywać znaczne dysproporcje w stosunku do ilości ciepła odpowiadającego jego zużyciu w rozliczonym lokalu. Rozliczenie kosztów ogrzewania dokonane przez wspólnotę w spornym okresie nie spełnia wymogów prawidłowego ustalania opłat indywidualnych. Wybrana metoda ich rozliczania nie jest również jednoznacznie zdefiniowana w regulaminach CO i CW, a tym samym nie może prawidłowo spełniać wymogów prawa energetycznego (art. 45a).

Wysokość zadłużenia pozwanych z tytułu opłat za lokal mieszkalny nr (...) przy ul. (...) w G. za sporny okres wynosi 2 496,09 zł.

dowód: rozliczenia wody i ciepła k. 137-176, 233-235, 237-238, faktury vat k. 245-282, opinia biegłego z zakresu ciepłownictwa S. H. k. 348-359.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów i kopii dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, których autentyczność nie była w toku procesu kwestionowana przez Strony, nie budziła również wątpliwości Sądu. Sąd oparł się także na złożonych w sprawie zeznaniach świadka M. K., przesłuchaniu w charakterze powoda W. Ż. oraz pozwanej I. K..

Sąd pominął ustalenia opinii sporządzonej przez biegłą J. M., ponieważ jest to opinia niepełna, zaś wątpliwości i zarzuty do opinii nie zostały przez biegłą wyjaśnione. Biegła mimo zobowiązania do wykonania opinii uzupełniającej nie wykonała zobowiązania Sądu. Należy wskazać przy tym, iż nie mogła być zatem ona uznana za materiał dowodowy stanowiący podstawę do wydania orzeczenia.

Rozstrzygając sprawę niniejszą Sąd oparł się na opinii biegłego z zakresu ciepłownictwa S. H., który zgodnie z tezą dowodową oceniał prawidłowość zasad rozliczania ciepła przyjętych w regulaminie obowiązującym w powodowej wspólnotie mieszkaniowej, odnosząc się w szczególności do kwestii, czy przyjęte w regulaminie wskazania podzielników odzwierciedlają ilość ciepła rzeczywiście pobranego przez pozwanych, a także czy powódka prawidłowo naliczyła koszty ogrzewania za okres objęty żądaniem pozwu w świetle obowiązujących przepisów. W ocenie Sądu pisemna opinia biegłego została sporządzona zgodnie z tezą dowodowa sformułowaną przez Sąd. Biegły przy jej wydawaniu uwzględnił całość dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy niniejszej jak również o materiały uzupełniające, dzięki czemu jego ocena jest pełna i kompleksowa. Szczegółowo przeanalizował dostępne dane i w oparciu o nie w sposób jasny, logiczny i przekonujący przeprowadził swój wywód w zakresie prawidłowości rozliczenia ciepła w pozwanej Wspólnocie. Biorąc pod uwagę treść opinii i jej uzasadnienie, Sąd ocenił, iż została ona sporządzona profesjonalnie i rzetelnie, zgodnie z obowiązującymi standardami i aktualnym stanem wiedzy, przez specjalistę w swojej dziedzinie o dużym doświadczeniu zawodowym, w związku z czym podzielił wnioski w niej zawarte.

W niniejszej sprawie bezspornym był fakt, że pozwani I. K. i K. K. (2) są współwłaścicielami lokalu nr (...) położonego w G. przy ul. (...), a tym samym ciąży na nich ustawowy obowiązek uczestniczenia w kosztach zarządu nieruchomością

wspólną oraz opłat związanych z lokalem. Pozwani kwestionowali należności z tytułu rozliczania kosztów ogrzewania, w kwocie 5 998,71 zł oraz rozliczenia kosztów dostarczenia wody za okres 2014/2015.

Podstawą powództwa w sprawie niniejszej był art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (dalej jako: „u.w.l.”), zgodnie z którym właściciel ponosi wydatki związane z utrzymaniem jego lokalu, jest obowiązany utrzymywać swój lokal w należytym stanie, przestrzegać porządku domowego, uczestniczyć w kosztach zarządu związanych z utrzymaniem nieruchomości wspólnej, korzystać z niej w sposób nie utrudniający korzystania przez innych współwłaścicieli oraz współdziałać z nimi w ochronie wspólnego dobra.

Jednocześnie art. 14 cytowanej ustawy precyzuje, iż na koszty zarządu nieruchomością wspólną składają się w szczególności:

- 1) wydatki na remonty i bieżącą konserwację,
- 2) opłaty za dostawę energii elektrycznej i ciepłej, gazu i wody, w części dotyczącej nieruchomości wspólnej, oraz opłaty za antenę zbiorczą i windę,
- 3) ubezpieczenia, podatki i inne opłaty publicznoprawne, chyba że są pokrywane bezpośrednio przez właścicieli poszczególnych lokali,
- 4) wydatki na utrzymanie porządku i czystości,
- 5) wynagrodzenie członków zarządu lub zarządcy.

Zgodnie zaś z art. 15 § 1 u.w.l., na pokrycie kosztów zarządu właściciele lokali uiszczają zaliczki w formie bieżących opłat, płatne z góry do dnia 10 każdego miesiąca.

Sąd zważył, iż w obowiązujących przepisach prawnych, w szczególności ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (t. jedn. Dz. U. z 2012 r. poz. 1059 ze zm.), ani też z przepisach wykonawczych wydanych na jej podstawie brak jest uregulowania w zakresie przyjmowanych proporcji rozliczeń kosztów centralnego ogrzewania czy też nakazania stosowania jednej konkretnej metody rozliczeniowej. Odnoszący się do kwestii regulaminów rozliczeń ciepła art. 45a w ust. 9 stanowi jedynie, iż właściciel lub zarządca budynku wielolokalowego dokonuje wyboru metody rozliczania całkowitych kosztów zakupu ciepła na poszczególne lokale mieszkalne i użytkowe w tym budynku, tak aby wybrana metoda, uwzględniając współczynniki wyrównawcze zużycia ciepła na ogrzewanie, wynikające z położenia lokalu w bryle budynku przy jednoczesnym zachowaniu prawidłowych warunków eksploatacji budynku określonych w odrębnych przepisach, stymulowała energooszczędne zachowania oraz zapewniała ustalanie opłat, o których mowa w ust. 4, w sposób odpowiadający zużyciu ciepła na ogrzewanie i przygotowanie ciepłej wody użytkowej. W ust. 10 wskazano zaś, iż właściciel lub zarządca budynku wielolokalowego wprowadza wybraną metodę, o której mowa w ust. 9, w formie wewnętrznego regulaminu rozliczeń ciepła przeznaczonego na ogrzewanie tego budynku i przygotowanie ciepłej wody użytkowej dostarczanej centralnie poprzez instalację w budynku, zwanego dalej "regulaminem rozliczeń"; regulamin rozliczeń podaje się do wiadomości osobom, o których mowa w ust. 2, w terminie 14 dni od dnia jego wprowadzenia do stosowania.

W myśl przepisu art. 45a ust. 9 Prawa energetycznego, właściciel lub zarządca budynku ma więc obowiązek określenia metody rozliczania całkowitych kosztów zakupu ciepła na poszczególne lokale mieszkalne i użytkowe w tym budynku. Wybór odpowiedniego sposobu rozliczeń musi nastąpić spośród metod wymienionych w art. 45a ust. 8 prawa energetycznego, ten zaś wskazuje, iż koszty zakupu ciepła, o których mowa w ust. 2, rozlicza się w części dotyczącej:

1) ogrzewania, stosując metody wykorzystujące:

a) dla lokali mieszkalnych i użytkowych:

-wskazania ciepłomierzy,

-wskazania urządzeń wskaźnikowych niebędących przyrządami pomiarowymi w rozumieniu przepisów metrologicznych, wprowadzonych do obrotu na zasadach i w trybie określonych w przepisach o systemie oceny zgodności,

-powierzchnię lub kubaturę tych lokali,

b) dla wspólnych części budynku wielolokalowego użytkowanych przez osoby, o których mowa w ust. 2, powierzchnię lub kubaturę tych części odpowiednio w proporcji do powierzchni lub kubatury zajmowanych lokali;

2) przygotowania ciepłej wody użytkowej dostarczanej centralnie przez instalację w budynku wielolokalowym, stosując metody wykorzystujące:

a) wskazania wodomierzy ciepłej wody w lokalach,

b) liczbę osób zamieszkałych stale w lokalu.

Wybór metody powinien być dokonany na podstawie ustawowo określonych przesłanek. Treść art. 19 ust. 9 Prawa energetycznego wskazuje jednak, iż ustawodawca w tym zakresie daje dużą swobodę w doborze metody przypisania udziału poszczególnych lokali w ogólnych kosztach zakupu ciepła, skoro jedynie ogólnie wskazuje, iż dobór konkretnej metody, powinien nastąpić przy uwzględnieniu współczynników wyrównawczych zużycia ciepła na ogrzewanie, wynikających z położenia lokalu w bryle budynku i przy jednoczesnym zachowaniu prawidłowych warunków eksploatacji budynku, określonych w odrębnych przepisach (tj. w przepisach prawa budowlanego), powinien stymulować energooszczędne zachowania oraz zapewniać ustalanie opłat za ciepło, pobieranych od mieszkańców i użytkowników lokali w tym budynku, w sposób odpowiadający rzeczywistemu zużyciu ciepła na ogrzewanie i przygotowanie ciepłej wody użytkowej. Takie jednak podejście ustawodawcy spowodowało, iż w sprawie niniejszej zachodziła konieczność oceny postanowień regulaminu, a w szczególności przyjętego sposobu rozliczeń i proporcji pomiędzy poszczególnymi składowymi kosztami zmiennymi c. o. w świetle powyższych zasad.

Sąd rozważając tę kwestię w całości oparł się na opinii biegłego z zakresu ciepłownictwa, który przedstawił dwa warianty rozliczenia ciepła w lokalu pozwanych w spornym okresie. Jeden polegał na przyjęciu, że lokal pozwanych jest nieopomiarowany, drugi, oparty był na wskazaniach podzielników ciepła i obowiązującym w powodowej wspólnotcie regulaminie. Metoda przyjęta przez powodową Wspólnotę nie odzwierciedlała rzeczywistej pobranej ilości ciepła przez pozwanych. Biegły wyjaśniał, iż rozliczenie wykonane tylko w oparciu o wskazania podzielników może wskazywać znaczne dysproporcje w stosunku do ilości ciepła odpowiadającego jego zużyciu w rozliczonym lokalu, usytuowanym w budynku wielolokalowym. Podkreślił, iż poziom zużycia ciepła wskazany przez powódkę w lokalu pozwanych nie jest realny fizycznie w warunkach mieszkalnych, a tym samym wskazania podzielników nie odzwierciedlają ilości ciepła rzeczywistej pobranego przez pozwanych.

Metoda zaproponowana przez zarząd powodowej Wspólnoty nie skłania do oszczędnych zachowań mieszkańców, bowiem uiszczają oni albo tylko część tych kosztów albo koszty przekraczające wskazania indywidualnych ciepłomierzy (przy uwzględnieniu wskazań indywidualnych ciepłomierzy), to nie mają dostatecznej motywacji do zmniejszenia zużycia ciepła, skoro z uwagi na zastosowanie podzielników ciepła pozostała część tych kosztów i tak uiszczą inni właściciele lokali we wspólnotcie. Takie rozwiązanie niweczy starania każdego z mieszkańców dążących do obniżenia kosztów za dostarczaną do jego lokalu energię, a nadto obciąża innych właścicieli kosztami za energię cieplną użytą w innych lokalach.

Ponadto, przyjęty sposób wyboru metody rozliczenia dostawy energii cieplnej nie zapewnia ustalenia opłat za ciepło, pobieranych od mieszkańców i użytkowników danego budynku w sposób odpowiadający zużyciu ciepła na ogrzewanie, a temu właśnie celowi miała służyć wybrana metoda. Powódka, będąc zobowiązana do rozliczania kosztów ciepła określoną metodą, nie wskazała żadnej argumentacji pozwalającej na ocenę prawidłowości wyboru w świetle zasad wynikających z Prawa energetycznego.

Sąd w oparciu o niekwestionowaną przez żadną ze stron opinię biegłego z zakresu ciepłownictwa ustalił, iż w niniejszym przypadku należy przyjąć metodę rozliczenia spornego lokalu w warunkach lokalu nieopomiarowanego. Według biegłego należność pozwanych wobec powódki z tytułu należności dochodzonych przez powódkę pozwem przy uwzględnieniu wskazywanego okresu rozliczenia centralnego ogrzewania do dnia 1 lipca 2015 r. do 15 listopada 2015 r. oraz przy uwzględnieniu wnoszonych w tym okresie zaliczek wyniosła 2 496,09 zł.

W takim stanie rzeczy, na mocy art. 13, 14 i 15 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali, Sąd orzekł jak w pkt I wyroku. O odsetkach Sąd orzekł na mocy art. 481 § 1 k.c., zgodnie z żądaniem pozwu.

Uwzględniając modyfikacje powództwa, powódka dochodziła od pozwanych łącznie kwoty 7 172,74 zł, przy czym skutecznie cofnęła powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 1174,03 zł, zapłaconej przez pozwanych w toku procesu.

Zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew. W niniejszej sprawie strona powodowa cofnęła skutecznie pozew, albowiem cofnięcie nastąpiło częściowo wraz ze zrzeczeniem się roszczenia (art. 203 § 1 k.p.c.). W ocenie Sądu, nie zachodzą również przesłanki z art. 203 § 4 k.p.c., które wskazywałyby na niedopuszczalność cofnięcia pozwu w tej sprawie.

Z uwagi na powyższe, Sąd na podstawie art. 355 i 203 § 1 i 4 k.p.c. orzekł, jak w pkt. II wyroku.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu, gdyż, jak wyżej wskazano, dopłata do kosztów ogrzewania, tj. 5997,71 zł ponad kwotę wynikającą z opinii biegłego, tj. 2496,09 zł, była bezzasadna.

Konsekwencją powyższego było uznanie, że powódka przegrała proces w zakresie skutecznie zakwestionowanych przez pozwanych roszczeń w 49 %, natomiast pozwani w 51%. W tym miejscu wskazać należy, że z punktu widzenia orzeczenia o kosztach procesu, spełnienie świadczenia objętego pozwem w toku procesu traktowane jest jak przegranie sprawy.

W związku z powyższym Sąd, na mocy art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c., orzekł o kosztach sądowych jak w punkcie IV wyroku, rozdzielając je między stronami w jakim wygrały/przegrały niniejsze postępowanie. Na koszty każdej ze stron złożyły się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł, ustalone na podstawie § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Ponadto na koszty strony powodowej złożyła się także opłata sądowa od pozwu w łącznej kwocie 90 zł, a strony pozwanej zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w wysokości 3 000 zł.

Z łącznej sumy kosztów procesu wynoszącej 7 890 zł powódka powinna ponieść koszty procesu w wysokości $7\ 890 \cdot 0,49 = 3\ 866,10$ zł, pozwani natomiast powinni ponieść koszty w wysokości $7\ 890 \cdot 0,51 = 4\ 023,90$ zł. Odejmując od kwoty kosztów, jakie pozwani faktycznie ponieśli, kwotę kosztów jakie powódka powinna ponieść stosownie do wyniku sprawy, otrzymaną różnicę w wysokości 1 376,10 zł Sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanych.

W punktach V. i VI. sentencji orzeczono o wydatkach Skarbu Państwa (niezaliczkowana część wynagrodzenia biegłego – łącznie 457,04 zł). 49% z tej sumy obciąża powódkę (224 zł), reszta (233,04 zł) – pozwanych solidarnie, o czym orzeczono na mocy art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

ZARZĄDZENIE

Dnia 2 października 2020 r.

1. (...)
2. (...)
3. (...)

(...)